

РЕШЕНИЕ

№ 4707

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3872** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Адм. дело № 3872/2022 г. кас. състав

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Министерството на културата, подадена чрез упълномощения представител юрк. Н. А., срещу решение от 24.03.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 16641/2020 г. от Софийски районен съд, 22-ри състав. С него е отменено наказателно постановление /НП/ № 03-00-248 от 21.06.2019 г., издадено от заместник-министъра на културата, с което на П. Л. Г. за нарушение по чл.161, ал.1 от Закона за културното наследство /ЗКН/ на основание чл.221а, ал.1 от ЗКН е наложено административно наказание „глоба” в размер на 3500 лева.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е постановено в нарушение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Иска се отмяната му и произнасяне по съществото на спора, при което оспореното наказателно постановление да бъде потвърдено. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - П. Л. Г. в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител адв.В. оспорва касационната жалба и моли съда да потвърди обжалвания съдебен акт.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Настоящият състав на Административен съд – София град, 14-ти касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение районният съд е отменил оспореното пред него наказателно постановление. Тук е мястото да се отбележи, че настоящото касационно производство е второ по реда си. Първоначално, процесното НП в частта му – предмет на настоящото производство е било отменено с решение от 20.02.2020 г. по н.а.х.д. № 15108/2019 г. от СРС, 7-ми състав, със съображения за грубо нарушение на чл.57, ал.1, т.б от ЗАНН при съставянето му, изразяващо се в несъответствие на наложената глоба в размер на 3500 лв. с предвидения в чл.221а, ал.1 от ЗКН диапазон на размера на наказанието за физически лица, което било достатъчно и самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП. С решение № 7042 от 07.12.2020 г., постановено по адм. дело № 9692/2020 г. в производство по осъществен касационен контрол върху решението на районния съд, АССГ е отменил решението в тази му част и е върнал делото за ново разглеждане. Касационната инстанция е посочила, че решението е постановено при пълна липса на анализ на фактите и обстоятелствата от значение за спорното право, с което е приела, че е налице основанието по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. При новото разглеждане на делото СРС е установил, че на П. Л. Г. е наложено наказание „глоба” в размер на 3500 лв. за това, че в нарушение на чл.161, ал.1 от ЗКН в качеството му на съсобственик на имот в [населено място] с идентификатор 68134.100.177.2, „Бивш съюзен дом на Съюза на българските индустриалци”, находящ се в УПИ Х.-12, кв.455, м. „Центъра”, район „С.”, с административен адрес: [улица] /вътрешна къща/, заедно със С. Е. Г., е осъществил инвестиционен проект на територия, за която има данни за наличие на археологически обекти, без задължителните предхождащи предварителни археологически проучвания. Установено е също, че имотът попада в границите на Втора защитена зона на археологическия резерват „Антична С. и Средновековен С.”, обявен с ПМС № 36/1976 г. Двамата собственици на процесния имот, на 17.09.2018 г., в качеството си на възложители сключили с [фирма] в качеството му на изпълнител договор с предмет: „извършване на изкоп с извозване на земни маси на обект: „Рестаурация и адаптация на Бивш съюзен дом на Съюза на българските индустриалци”, [населено място], [улица]”. С протокол обр.2 от 05.10.2018 г., заверен от специализираната администрация на район „С.” на Столична община била открита строителна площадка и били определени строителна линия и ниво. На 19.10.2018 г. главни инспектори в Главна дирекция „Инспекторат за опазване на културното наследство” извършили проверка на място и по документи, резултатите от която са обективирани в констативен протокол с вх. № 03-00-248/06.11.2018 г. От съдържанието му е установено, че сграда „Бивш съюзен дом на Съюза на българските индустриалци” с идентификатор 68134.100.177.2 и с административен адрес: [улица], е била изцяло разрушена, останали били само основите от северозападната външна стена на сградата, откъм УПИ VII-7, като в имота били извършени и изкопни работи.

При така установените факти от правна страна съдът е приел, че принадлежността на имота към групова недвижима културна ценност, задължавало преди започване на

строителството да се заяви извършването на археологически проучвания и да се изчака тяхното приключване. При извършени съпоставка и анализ на разпоредбите на чл.161, ал.1 и чл.221а, ал.1 от ЗКН съдът е обосновал извод, че в случая е ангажирана административнонаказателната отговорност на ненадлежен субект. Въведеното с посочените разпоредби задължение, респ. предвидените за неизпълнението му санкции касаели субектите, които фактически са извършили действия по осъществяване на инвестиционните проекти. В случая това бил изпълнителят по проекта [фирма], за което дружество, въз основа на договора, възниквало задължението за опазване на културното недвижимо наследство, както по ЗКН, така и в качеството му на строител по смисъла на чл.163 от Закона за устройство на територията. С тези съображения СРС е отменил оспореното НП.

Обжалваното решение е правилно.

При новото разглеждане на делото районният съд е изпълнил дадените му с решение № 7042 от 07.12.2020 г. по адм. дело № 9692/2020 г. от Административен съд – София град указания. В съответствие с тях е установена фактическата обстановка, като е съобразено, че с оглед сключения от ответника в настоящото производство с [фирма] договор именно за дружеството в качеството му на изпълнител по договора, който следва да осъществи дейностите по инвестиционния проект, е възникнало и задължението да инициира археологически проучвания на обекта. Според чл.221а, ал.1 от ЗКН, който осъществява инвестиционни проекти в територии по чл.161, ал.1, изр.1, без извършване на предварително археологическо проучване, са наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв., а на едноличен търговец или на юридическо лице се налага имуществена санкция в размер от 5000 до 15 000 лв. Съгласно чл. 161, ал. 1 от ЗКН, осъществяването на инвестиционни проекти на физически и юридически лица в територии, за които има данни за наличие на археологически обекти, задължително се предхожда преди началото на строителните работи от спасителни теренни археологически проучвания, с които се установява дали няма да бъдат засегнати или нарушени археологически обекти. Съпоставката на тези две разпоредби действително обуславя направения и от въззивния съд извод, че задължено да инициира извършването на предварителното археологическо проучване е лицето, което е поело ангажимент за фактическото осъществяване на инвестиционния проект.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, Административен съд – София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24.03.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 16641/2020 г. от Софийски районен съд, 22-ри състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

